Джани Родари

ТОРТА В НЕБЕТО

ciela

Original title **La torta in cielo**
© 1980, Maria Ferretti Rodari and Paola Rodari, Italy
© 1991, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

© Иво Йонков, *превод от италиански*
© Chiara Baglioni, *художник на корицата и илюстрациите*
© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3624-7

Джани Родари

ТОРТА В НЕБЕТО

Илюстрации Киара Балиони

Превод от италиански Иво Йонков

ciela

Тази история

беше измислена в началното училище „Карло Колоди“ в римския краен квартал Трулo сред учениците на госпожица Мария Луиза Биджарети, които завършиха пети клас през 1964 г;

публикувана е на части в „Кориере дей Пиколи“ през същата година;

посветена е на всички нейни читатели: всяка една страница на всеки читател, от първата до последната.

Онази утрин в Труло

Около шест часа в една априлска утрин в Труло минувачите, които чакаха първия автобус за центъра и поглеждаха нагоре, за да разберат какво ще е времето, видяха небето на техния квартал почти изцяло закрито от огромен кръгъл обект с тъмен цвят, заемащ мястото на облаците: неподвижен, на хиляда метра над нивото на покривите. Имаше по някое: „Ах“, по някое „Ох“, после се дочу вик:

– *Марсианците!*

Беше като сигнал и парола. Хората започнаха да викат и се разбягаха на всички страни. Отваряха се прозорци, още хора се подаваха навън да любопитстват с очакването за обичайна автомобилна катастрофа, после поглеждаха нагоре и тогава се извисиха безброй гласове, затръшкваха се кепенци, пускаха се щори, чехли шляпаха по стълбища и дворове.

– *Марсианците!*

– *Летяща чиния!*

– Хайде де, сигурно е слънчево затъмнение.

Действително „нещото“ приличаше на голяма черна дупка в небето с открояващ се небесносин ореол около нея.

– Какво ти затъмнение! Това е краят на света.

– Не преувеличавайте. Нима краят на света може да настъпи така, от вечерта до сутринта?

– Ами да, първо ще трябва да ви предупредят с препоръчано писмо: „Знайте, че в този ден и в този час светът отива по дяволите“.

От кафене „Италия“ излезе един келнер, бършейки ръце в петносаната си престилка. Погледна към небето и се преви на две, сякаш го бяха цапнали по главата.

Жена по нощница му извика от балкона:

– Августе, обади се на пожарникарите!

– И какво да им кажа?

– Глупако, кажи им, че марсианците са тук. Не ги ли виждаш?

– Ама какво общо имат пожарникарите?

Нима ще гръмнат насреща им, та да ги изплашат?

– Звънни, звънни, ще видиш, че те знаят.

Август се върна в кафенето, пъхна жетон в апарата и набра номера на пожарната.

– Ало, бързайте към Труло, марсианците дойдоха!

– А кой се обажда?

– Аз съм Август.

– Браво, а пък аз съм Юлий Цезар. Не те ли е срам, пиян по това време?

Телефонистът на пожарната прекъсна връзката, но в последвалите две минути трябваше да отговаря на двайсетина обаждания от Труло в същия стил и се реши да вдигне тревога, като обясни на дежурния лейтенант:

– Вероятно е случай на колективна лудост. Според мен трябва да уведомим лудницата.

А в Труло, който не беше навън, за да зяпа небето, държеше слушалката. Някой звънеше в централата на полицията, друг на общинските полицаи, трети на карабинерите.

В това време от задното помещение на фурната излезе чиракът на пекаря, който всяка сутрин по това време обикаляше кафенетата, за да им достави маритоци* и кифлички. Опря препълнената и ухаеща

* *Маритоцо (maritozzo) – сладко хлебче с олио, стафиди, ядки от борови шишарки. – Б. пр.*

кошница на велосипедното кормило, повдигна десния си крак, за да яхне седалката, погледна машинално към небето и – *буф!* – всичко на земята – той, велосипедът и кошницата. Маритоци и кифлички се търкулнаха безредно в прахта.

Римските чираци са прочути, защото никога не падат: но понякога за минута се случва онова, което не се е случвало и за хиляда години. Чиракът на пекаря се изправи и се скри в дюкяна с вик:

– Помощ! Луната падна!

За да оправдае падането си, му трябваше някоя космическа катастрофа.

Сладкишите се изтърколиха чак до средата на пътя. Някакво куче изскочи незнайно откъде, докопа един със зъби и хукна напряко, за да не отнесе някоя тояга, но тя така и не дойде.

– Това е кучето на господин Мелети – каза месарят на жена си. – Най-крадливото куче в целия квартал принадлежи на кварталния полицай. А после протестират, че в Италия нещата вървят наопаки.